

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Εξήντα

Η Προσευχή του Δανιήλ και το Μυστικό της Όγδοης Βασιλείας: Μια Αποκάλυψη των Εσχάτων Ημερών

Jeff Pippenger
2024-01-24

Στα δέκατο έβδομο και δέκατο όγδοο κεφάλαια της Αποκάλυψης, ένας άγγελος παρουσιάζει στον Ιωάννη το όραμα της κρίσεως του παπισμού. Στην ανάλυση της τελικής της κρίσεως, αντιπροσωπεύονται τα βασίλεια της βιβλικής προφητείας.

Και έδω είναι ο νοῦς ό ἔχων σοφίαν. Αί έπτὰ κεφαλαί είναι έπτὰ ὄρη, επάνω στα όποια κάθεται ή γυναίκα. Καί είναι έπτὰ βασιλείς· οί πέντε ἔπεσαν, και ό εις είναι, και ό άλλος δέν ἤλθε ακόμη· και όταν ἔλθη, πρέπει νά μείνη ὀλίγον καιρόν. Καί τὸ θηρίον, τὸ όποιον ἦταν και δέν είναι, αυτό είναι ὄγδοον, και είναι εκ τῶν επτά, και ὑπάγει εις ἀπώλειαν. Αποκάλυψις 17:9–11.

Ο Ιωάννης είχε μεταφερθεί πνευματικώς στο 1798, όπου διδάσκεται ότι οι επτά κεφαλές επάνω στο θηρίο που βαστούσε την παπική γυναίκα ήσαν επτά βασιλείς. Ένας βασιλεύς είναι μία βασιλεία, και μία βασιλεία είναι επίσης κεφαλή στη βιβλική προφητεία. Το 1798, πέντε βασιλείες είχαν πέσει και μία τότε εξουσίαζε. Μία εβδόμη βασιλεία ανήκε ακόμη στο μέλλον, και παριστανόταν από δέκα βασιλείς. Έπειτα ο Ιωάννης πληροφορήθηκε ότι η ογδόη βασιλεία ήταν το παπικό θηρίο, το οποίο ήταν εκ των επτά. Ο παπισμός ήταν η πέμπτη βασιλεία, και είχε λάβει θανάσιμη πληγή, ώστε, όταν η θανάσιμη πληγή του θεραπευθεί, τότε γίνεται η ογδόη κεφαλή, η οποία είναι εκ των επτά.

Στο δεύτερο κεφάλαιο του Δανιήλ, τα πρώτα τέσσερα βασίλεια είναι η Βαβυλώνα, η Μηδοπερσία, η Ελλάδα και η Ρώμη. Αυτά τα τέσσερα κυριολεκτικά βασίλεια αντιπροσωπεύουν επίσης τέσσερα πνευματικά βασίλεια, και μαζί προσδιορίζουν τους οκτώ βασιλείς, ή κεφαλές, της Αποκάλυψης δεκαεπτά, διότι ο Ιησούς πάντοτε απεικονίζει το τέλος ενός πράγματος με την αρχή ενός πράγματος. Το δεύτερο κεφάλαιο του Δανιήλ είναι η πρώτη μνεία των βασιλείων της βιβλικής προφητείας, και η Αποκάλυψη δεκαεπτά είναι η τελευταία, επομένως πρέπει να συμφωνούν, διότι ο Θεός δεν αλλάζει ποτέ.

Η πέμπτη βασιλεία, ήτις είχε πέσει εν τῷ 1798, ἦτο ή πνευματική Βαβυλών, ό παπισμός. Η έκτη βασιλεία, ήτις ἦτο εν εξουσία εν τῷ 1798, ἦτο ή δικέρατος βασιλεία, ή όποία είχε προτυπωθῆ δια τῆς δικέρατος βασιλείας τῶν Μήδων και Περσῶν. Η έβδόμη βασιλεία, ήτις συνίσταται εκ δέκα βασιλέων, οἱτινες εν τῷ 1798 δέν είχαν ἔτι ἔλθει, είναι ή μία παγκόσμιος κυβέρνησις, ή όποία είχε προτυπωθῆ δια τῆς Ἑλλάδος, τῆς μιᾶς παγκοσμίου κυβερνήσεως τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Η όγδόη κεφαλή, ήτις ἦτο εκ τῶν επτά, ἦτο ή πέμπτη βασιλεία, ή όποία ἔλαβε θανατηφόρον πληγῆν, ἀλλ' ἔζησε ἄλιν, ὅτε ή θανατηφόρος πληγή ἔθεραπεύθη.

Η κρίση της μεγάλης πόρνης λαμβάνει χώρα κατά την «ώρα» της κρίσεως του νόμου της Κυριακής, δηλαδή σε μία χρονική περίοδο που αρχίζει με τον νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες

Πολιτείες και συνεχίζεται διαμέσου της ιστορίας έως ότου λήξει ο καιρός της δοκιμασίας του ανθρώπου. Κατά την «ώρα» εκείνη, η οποία στον Δανιήλ προσδιορίζεται ως «αι ημέραι των βασιλέων τούτων», ο Θεός θα εγκαθιδρύσει τη βασιλεία Του. Κατά την «ώρα» εκείνη εκχέεται η όψιμη βροχή.

«Η όψιμη βροχή έρχεται επάνω σε εκείνους που είναι καθαροί—τότε όλοι θα τη λάβουν, όπως και παλαιότερα.»

«Όταν οι τέσσερις άγγελοι αφήσουν ελεύθερο, ο Χριστός θα εγκαθιδρύσει τη βασιλεία Του. Κανείς δεν λαμβάνει την όψιμη βροχή παρά μόνον εκείνοι που κάνουν ό,τι μπορούν.»
Spalding and Magan, 3.

Η έκχυση της όψιμης βροχής είναι προοδευτική, διότι αντιστοιχεί στην κρίση, και η κρίση είναι προοδευτική. Οι Μιλλερίτες κατανοούσαν ότι ζούσαν στα πόδια της εικόνας του Δανιήλ, κεφάλαιο δεύτερο. Πίστευαν ότι η Ρώμη ήταν το τελικό επίγειο βασίλειο, και είχαν δίκιο, αλλά ήσαν περιορισμένοι στην κατανόησή τους.

Οι «ημέρες αυτών των βασιλέων» πράγματι εμφανίζονται στην ιστορία του βασιλείου της Ρώμης, αλλά δεν πρόκειται για την ιστορία της παγανιστικής ή της παπικής Ρώμης· πρόκειται για την ιστορία της σύγχρονης Ρώμης. Οι Μιλλεριταί εφάρμοσαν την παγανιστική και την παπική Ρώμη ως ένα βασίλειο, και, πράττοντας τούτο, χρησιμοποίησαν ένα χωρίο από το βιβλίο του Ιεζεκιήλ σχετικά με τον τελευταίο βασιλέα του Ιούδα (Σεδεκία), για να στηρίξουν την κατανόησή τους.

Και σὺ, βέβηλε ἀσεβὴ ἄρχοντα τοῦ Ἰσραὴλ, οὗ ἡ ἡμέρα ἦλθεν, ὅτε ἡ ἀνομία θέλει λάβει τέλος, οὕτως λέγει Κύριος ὁ Θεός· Ἀφαίρεσον τὸ διάδημα καὶ ἀπόθεσον τὸν στέφανον· τοῦτο δὲν θέλει εἶσθαι πλέον τὸ αὐτό· ὕψωσον τὸν ταπεινὸν καὶ ταπεινώσον τὸν ὑψηλόν. Ἀνατροπὴν, ἀνατροπὴν, ἀνατροπὴν θέλω κάμει αὐτήν· καὶ δὲν θέλει ὑπάρχει πλέον, ἕως οὗ ἔλθῃ ἐκεῖνος, εἰς ὃν ἀνήκει τὸ δίκαιον, καὶ εἰς αὐτὸν θέλω δώσει αὐτήν. Ἰεζεκιήλ 21:25–27.

Από τον Σεδεκία θα υπήρχαν τρεις βασιλείες που θα «ανατρέπονταν», οι οποίες θα οδηγούσαν στον Χριστό, του οποίου είναι το «δικαίωμα» να βασιλεύει. Η Βαβυλώνα, η Μηδοπερσία και η Ελλάδα θα ανατρέπονταν όλες έως τη βασιλεία της Ρώμης, και κατά τη διάρκεια της ιστορίας εκείνης της τέταρτης βασιλείας, ο Χριστός θα ερχόταν και θα εγκαθίδρυε μια βασιλεία. Αυτό ακριβώς έπραξε.

«Πρώτιστος μεταξύ εκείνων που οδηγούσαν ταχέως το έθνος στην καταστροφή ήταν ο Σεδεκίας, ο βασιλιάς τους. Εγκαταλείποντας ολοσχερώς τις βουλές του Κυρίου, όπως είχαν δοθεί μέσω των προφητών, λησμονώντας το χρέος ευγνωμοσύνης που όφειλε στον Ναβουχοδονόσορ, παραβαίνοντας τον επίσημο όρκο υποταγής που είχε δώσει στο όνομα του Κυρίου, του Θεού του Ισραήλ, ο βασιλιάς του Ιούδα επαναστάτησε εναντίον των προφητών, εναντίον του ευεργέτη του και εναντίον του Θεού του. Μέσα στη ματαιότητα της δικής του σοφίας στράφηκε για βοήθεια προς τον αρχαίο εχθρό της ευημερίας του Ισραήλ, «στέλνοντας τους πρέσβεις του στην Αίγυπτο, για να του δώσουν ίππους και πολύ λαό.»

«Θα ευοδωθεί;» ερώτησε ο Κύριος σχετικά με εκείνον ο οποίος έτσι αισχρά είχε προδώσει κάθε ιερή εμπιστοσύνη· «θα διαφύγει εκείνος που πράττει τέτοια; ή θα παραβεί τη διαθήκη και

θα διασωθεί; Ζω εγώ, λέγει Κύριος ο Θεός, βεβαίως στον τόπο όπου κατοικεί ο βασιλιάς που τον έκανε βασιλιά, του οποίου τον όρκο καταφρόνησε και του οποίου τη διαθήκη παρέβη, μαζί του, στο μέσον της Βαβυλώνας, θα πεθάνει. Ούτε ο Φαραώ με το ισχυρό του στράτευμα και το μεγάλο πλήθος θα ενεργήσει υπέρ αυτού στον πόλεμο: ... επειδή καταφρόνησε τον όρκο παραβαίνοντας τη διαθήκη, ενώ, ιδού, είχε δώσει το χέρι του και έπραξε όλα αυτά, δεν θα διαφύγει.» Ιεζεκιήλ 17:15–18.

Στον «βέβηλο ασεβή άρχοντα» είχε φθάσει η ημέρα της τελικής απολογίας. «Αφαίρεσε το διάδημα», πρόσταξε ο Κύριος, «και βγάλε το στέμμα». Μόνον όταν ο Ίδιος ο Χριστός θα εγκαθίδρυε τη βασιλεία Του, θα επιτρεπόταν και πάλι στον Ιούδα να έχει βασιλιά. «Θα ανατρέψω, θα ανατρέψω, θα ανατρέψω αυτό», ήταν το θεϊκό διάταγμα σχετικά με τον θρόνο του οίκου του Δαβίδ· «και δεν θα υπάρχει πλέον, έως ότου έλθει Εκείνος στον οποίο ανήκει δικαιοματικά· και θα το δώσω σ' Αυτόν». Ιεζεκιήλ 21:25–27.» Προφήτες και Βασιλείς, 450, 451.

Ο Μίλλερ είχε δίκιο, αλλά η κατανόησή του ήταν περιορισμένη, διότι η βασιλεία που εγκαθίδρυσε ο Χριστός όταν περπάτησε ανάμεσα στους ανθρώπους δεν ήταν η τελική επίγεια βασιλεία. Έμεναν ακόμη τέσσερις βασιλείς μετά τη βασιλεία της ειδωλολατρικής Ρώμης. Ωστόσο, ο Χριστός πράγματι εγκαθίδρυσε τη βασιλεία της «χάριτος» επάνω στον σταυρό, αλλά εκείνη η βασιλεία δεν εγκαθιδρύθηκε στις ημέρες των δέκα βασιλέων της Αποκάλυψης δεκαεπτά, ούτε εγκαθιδρύθηκε κατά τον καιρό της όψιμης βροχής. Η βασιλεία την οποία ο Χριστός εγκαθιδρύει στις έσχατες ημέρες είναι η βασιλεία της «δόξας» Του. Η Αδελφή Ουάιτ ομιλεί άμεσα και για τις δύο αυτές βασιλείες.

Οι Μιλλεριταί κατενόησαν ότι ο Χριστός εγκαθίδρυσε μία βασιλεία κατά την ιστορία της τετάρτης βασιλείας, και ορθώς το εννόησαν, αλλά η κατανόησής των ήταν περιορισμένη. Κατά την ιστορία της τετάρτης βασιλείας, ο Χριστός εγκαθίδρυσε τη βασιλεία της «χάριτος», και κατά την ιστορία της ογδόης βασιλείας, εγκαθίδρυσε τη βασιλεία της «δόξης» Του. Κατά την ιστορία κατά την οποία εγκαθίδρυσε τη βασιλεία της «χάριτος», το Άγιον Πνεύμα εξεχύθη κατά την Πεντηκοστή. Η Πεντηκοστή προτυπώνει την έκχυση της όψιμης βροχής, κατά την ιστορία κατά την οποία εγκαθιδρύει τη βασιλεία της «δόξης» Του.

Το μήνυμα της Πεντηκοστής ήταν το μήνυμα της κατά γράμμα αναστάσεως του Χριστού. Το μήνυμα της όψιμης βροχής, τουλάχιστον εν μέρει, είναι το μήνυμα της συμβολικής αναστάσεως που παριστάνεται από το προφητικό αίνιγμα ότι ο όγδοος εκ των επτά, το οποίο εκπληρώνεται στο θηρίο, καθώς και από τα δύο κέρατα του θηρίου της γης. Το τέταρτο και το όγδοο βασίλειο είναι εκεί όπου ο Χριστός εγκαθιδρύει τη βασιλεία Του.

Η αναγγελία που είχε γίνει από τους μαθητές στο όνομα του Κυρίου ήταν από κάθε άποψη ορθή, και τα γεγονότα στα οποία παρέπεμπε λάμβαναν ήδη τότε χώρα. «Ο καιρός πληρώθη, και η βασιλεία του Θεού πλησίασε», ήταν το μήνυμά τους. Κατά τη λήξη του «καιρού»—των εξήντα εννέα εβδομάδων του Δανιήλ 9, οι οποίες επρόκειτο να εκτείνονται έως τον Μεσσία, «τον Κεχρισμένον»—ο Χριστός είχε λάβει το χρίσμα του Πνεύματος μετά το βάπτισμά Του από τον Ιωάννη στον Ιορδάνη. Και η «βασιλεία του Θεού», την οποία είχαν κηρύξει ότι πλησίαζε, εδραιώθηκε με τον θάνατο του Χριστού. Αυτή η βασιλεία δεν ήταν, όπως είχαν

διδασκεί να πιστεύουν, μία επίγεια αυτοκρατορία. Ούτε ήταν εκείνη η μέλλουσα, αθάνατη βασιλεία που θα εγκαθιδρυθεί όταν «η βασιλεία και η εξουσία και η μεγαλωσύνη των βασιλείων των υπό παντός του ουρανού δοθήσεται εις τον λαόν των αγίων του Υψίστου»· εκείνη η αιώνια βασιλεία, στην οποία «πάσαι αι εξουσίαι θέλουσι λατρεύσει και υπακούσει εις αυτόν». Δανιήλ 7:27. Όπως χρησιμοποιείται στη Γραφή, η έκφραση «βασιλεία του Θεού» χρησιμοποιείται για να δηλώσει τόσο τη βασιλεία της χάριτος όσο και τη βασιλεία της δόξης. Η βασιλεία της χάριτος παρουσιάζεται από τον Παύλο στην προς Εβραίους Επιστολή. Αφού υποδεικνύει τον Χριστό, τον σπλαγχνικό μεσίτη που «συμπαθεί ταις ασθενείαις ημών», ο απόστολος λέγει: «Ας πλησιάζωμεν λοιπόν με παρρησίαν εις τον θρόνον της χάριτος, διά να λάβωμεν έλεος και να εύρωμεν χάριν». Εβραίους 4:15, 16. Ο θρόνος της χάριτος αντιπροσωπεύει τη βασιλεία της χάριτος· διότι η ύπαρξη θρόνου συνεπάγεται την ύπαρξη βασιλείας. Σε πολλές από τις παραβολές Του ο Χριστός χρησιμοποιεί την έκφραση «η βασιλεία των ουρανών» για να δηλώσει το έργο της θείας χάριτος επάνω στις καρδιές των ανθρώπων.

«Επομένως, ο θρόνος της δόξας αντιπροσωπεύει τη βασιλεία της δόξας· και σε αυτήν τη βασιλεία γίνεται αναφορά στα λόγια του Σωτήρος: “Όταν δε έλθη ο Υιός του ανθρώπου εν τη δόξη Αυτού, και πάντες οι άγιοι άγγελοι μετ’ Αυτού, τότε θέλει καθίσει επί του θρόνου της δόξης Αυτού· και θέλουσι συναχθή έμπροσθεν Αυτού πάντα τα έθνη.” Κατά Ματθαίον 25:31, 32. Αυτή η βασιλεία είναι ακόμη μέλλουσα. Δεν πρόκειται να εγκαθιδρυθεί παρά μόνον κατά τη δευτέρα παρουσία του Χριστού.»

«Η βασιλεία της χάριτος θεσπίστηκε αμέσως μετά την πτώση του ανθρώπου, όταν καταρτίστηκε σχέδιο για την απολύτρωση του ενόχου γένους. Τότε υπήρχε στον σκοπό και διά της υποσχέσεως του Θεού· και διά της πίστεως οι άνθρωποι μπορούσαν να γίνουν υπήκοοί της. Ωστόσο, δεν εγκαθιδρύθηκε πραγματικά παρά μόνο με τον θάνατο του Χριστού. Ακόμη και αφού ανέλαβε την επίγεια αποστολή Του, ο Σωτήρας, καταπονημένος από την πείσμονα στάση και την αχαριστία των ανθρώπων, θα μπορούσε να είχε υπαναχωρήσει από τη θυσία του Γολγοθά. Στη Γεθσημανή το ποτήρι της οδύνης έτρεμε στο χέρι Του. Θα μπορούσε, ακόμη και τότε, να είχε σκουπίσει τον αιματηρό ιδρώτα από το μέτωπό Του και να είχε αφήσει το ένοχο γένος να απολεσθεί μέσα στις ανομίες του. Αν το είχε πράξει αυτό, δεν θα μπορούσε να υπάρξει καμία απολύτρωση για τους πεπτωκότες ανθρώπους. Αλλά όταν ο Σωτήρας παρέδωσε τη ζωή Του και με την τελευταία Του πνοή αναφώνησε: «Τετέλεσται», τότε εξασφαλίστηκε η εκπλήρωση του σχεδίου της απολυτρώσεως. Η υπόσχεση της σωτηρίας που είχε δοθεί στο αμαρτωλό ζεύγος στην Εδέμ επικυρώθηκε. Η βασιλεία της χάριτος, η οποία προηγουμένως υπήρχε διά της υποσχέσεως του Θεού, τότε εγκαθιδρύθηκε.»

«Έτσι, ο θάνατος του Χριστού—το ίδιο ακριβώς γεγονός το οποίο οι μαθητές είχαν θεωρήσει ως την οριστική καταστροφή της ελπίδας τους—ήταν εκείνο που την κατέστησε για πάντα βέβαιη. Ενώ τους είχε επιφέρει σκληρή απογοήτευση, υπήρξε το αποκορύφωμα της απόδειξης ότι η πίστη τους είχε υπάρξει ορθή. Το γεγονός που τους είχε γεμίσει με πένθος και απόγνωση ήταν εκείνο που άνοιξε τη θύρα της ελπίδας σε κάθε τέκνο του Αδάμ, και στο οποίο συγκεντρωνόταν η μέλλουσα ζωή και η αιώνια ευτυχία όλων των πιστών του Θεού σε όλους τους αιώνες.»

«Σκοποί άπειρου ελέους έφθαναν στην εκπλήρωσή τους, ακόμη και μέσα από την απογοήτευση των μαθητών. Ενώ οι καρδιές τους είχαν κατακτηθεί από τη θεία χάρη και τη δύναμη της διδασκαλίας Του, ο οποίος “έλάλησεν ούτως, καθώς ούδέποτε έλάλησεν άνθρωπος”, εντούτοις, αναμειγμένο με το καθαρό χρυσάφι της αγάπης τους προς τον Ιησού, υπήρχε το ευτελές κράμα της κοσμικής υπερηφάνειας και των εγωιστικών φιλοδοξιών. Ακόμη και στο πασχάλιο υπερώο, κατά την επίσημη εκείνη ώρα, όταν ο Διδάσκαλός τους εισερχόταν ήδη στη σκιά της Γεθσημανή, υπήρχε “φιλονεικία μεταξύ αυτών περί του τις εξ αυτών φαίνεται ότι είναι μεγαλύτερος”. Λουκ. 22:24. Η όρασή τους ήταν γεμάτη από τον θρόνο, το στέμμα και τη δόξα, ενώ ακριβώς μπροστά τους κείτονταν η αισχύνη και η αγωνία του κήπου, το πραιτώριο της κρίσεως, ο σταυρός του Γολγοθά. Η υπερηφάνεια της καρδιάς τους, η δίψα τους για κοσμική δόξα, ήταν εκείνα που τους είχαν οδηγήσει να προσκολλώνται τόσο επίμονα στη ψευδή διδασκαλία της εποχής τους και να παραβλέπουν τα λόγια του Σωτήρα, τα οποία φανέρωναν την αληθινή φύση της βασιλείας Του και προέδειχναν την αγωνία και τον θάνατό Του. Και αυτά τα σφάλματα κατέληξαν στη δοκιμασία—οξεία αλλά αναγκαία—η οποία επετράπη για τη διόρθωσή τους. Μολονότι οι μαθητές είχαν παρερμηνεύσει το νόημα του μηνύματός τους και δεν είχαν κατορθώσει να δουν τις προσδοκίες τους να πραγματοποιούνται, είχαν όμως κηρύξει την προειδοποίηση που τους είχε δοθεί από τον Θεό, και ο Κύριος θα αντάμειβε την πίστη τους και θα τιμούσε την υπακοή τους. Σε αυτούς επρόκειτο να ανατεθεί το έργο να διακηρύξουν σε όλα τα έθνη το ένδοξο ευαγγέλιο του αναστημένου Κυρίου τους. Για να τους προετοιμάσει γι’ αυτό το έργο είχε επιτραπεί η εμπειρία που τους φαινόταν τόσο πικρή.» The Great Controversy, 347, 348.

Στο βιβλίο της Αποκαλύψεως, «ὁ νοῦς ὁ ἔχων σοφίαν» υπολογίζει «τὸν ἀριθμὸν τοῦ ἀνθρώπου» και αναγνωρίζει ότι «ὁ ἄνθρωπος» είναι επίσης η ὄγδοη βασιλεία, η οποία είναι εκ των επτά. «ὁ ἄνθρωπος τῆς ἀμαρτίας» είναι η κεφαλή της ὄγδοης βασιλείας, η οποία εξουσιάζει ἐπὶ των βασιλέων και των εμπόρων της γης, με τους οποίους οι επτά εκκλησίες συμπράττουν για να αποφύγουν τον ονειδισμό του διωγμού, και ο οποίος κάθεται ἐπὶ πολλῶν υδάτων.

Και μου λέγει: Τα ύδατα τα οποία είδες, όπου κάθεται η πόρνη, είναι λαοί και πλήθη και έθνη και γλώσσες. Αποκάλυψη 17:15.

Ο «άνθρωπος της αμαρτίας» εξουσιάζει τον πολιτικό, νομισματικό, θρησκευτικό και πολιτικό κόσμο, καθώς και όλους τους ανθρώπους, εκτός από εκείνους που έχουν λάβει τη νίκη ἐπὶ του θηρίου, και της εικόνας του, του χαράγματός του και του αριθμού του ονόματός του.

Και είδα ως θάλασσα υαλίνη μεμιγμένη με πυρ· και εκείνους που είχαν νικήσει το θηρίο, και την εικόνα αυτού, και το χάραγμά του, και τον αριθμό του ονόματός του, να στέκονται ἐπὶ την υαλίνην θάλασσαν, έχοντας τας κιθάρας του Θεού. Και ψάλλουν την ωδήν του Μουσέως, του δούλου του Θεού, και την ωδήν του Αρνίου, λέγοντες· Μεγάλα και θαυμαστά είναι τα έργα σου, Κύριε Θεέ Παντοκράτωρ· δίκαια και αληθινά είναι αι οδοί σου, Βασιλεύ των αγίων. Αποκάλυψις 15:2, 3.

Οι «σοφοί» που κατανοούν την «αύξηση της γνώσεως», όταν η Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού αποσφραγίζεται, είναι εκείνοι που έχουν «σύνεση» και «υπολογίζουν τον αριθμόν του θηρίου· διότι είναι αριθμός ανθρώπου· και ο αριθμός αυτού είναι εξακόσια εξήκοντα έξι». Αυτή η

«σύνεση» αντιπροσωπεύει μέρος της τριπλής διαδικασίας δοκιμασίας που λαμβάνει χώρα πάντοτε όταν ο Ιησούς αποσφραγίζει μια προφητεία. Γι' αυτό σημειώνεται ότι έχουν «νικήσει» «τον αριθμόν του ονόματος αυτού».

Το να αποκτήσει κανείς τη νίκη σημαίνει να περάσει μια δοκιμασία, και εκείνοι που είναι «σοφοί» και «συνιέντες» λαμβάνουν τη νίκη που συνδέεται με τον αριθμό 666, και το εδάφιο προσδιορίζει επίσης ότι υπάρχουν οκτώ βασιλείες και ότι η όγδοη είναι εκ των επτά. Αυτό το «μυστικό» παριστάνεται στο δεύτερο κεφάλαιο του Δανιήλ, διότι η προσευχή του Δανιήλ ήταν να κατανοήσει «το μυστικό». Η αποκάλυψη ότι υπάρχουν οκτώ βασιλείες, και ότι η όγδοη βασιλεία είναι εκ των επτά, και ότι ο αριθμός εκείνης της βασιλείας είναι 666, είναι το μυστικό το οποίο ο Δανιήλ παριστάνεται ότι αποκτά διά της προσευχής του, και ο Δανιήλ αντιπροσωπεύει τους «σοφούς» του Θεού των εσχάτων ημερών.

Ο Δανιήλ αντιπροσωπεύει τους «σοφούς» των εσχάτων ημερών, στους οποίους έχει αποσφραγισθεί το μυστικό του δεύτερου κεφαλαίου του Δανιήλ· και το μυστικό αυτό είναι η αποκάλυψη ότι η έσχατη και η πρώτη αναφορά στις βασιλείες της βιβλικής προφητείας είναι πως στην εικόνα υπάρχουν οκτώ βασιλείες. Η αποκάλυψη αυτή στηρίζει τη Μιλλεριτική κατανόηση του δεύτερου κεφαλαίου του Δανιήλ, αλλά λάμπει δέκα φορές φωτεινότερα, όταν αναγνωρισθεί. Η λαμπρότητά της, επειδή είναι δέκα φορές φωτεινότερη, αντιπροσωπεύει μια δοκιμασία, επί της οποίας οι «σοφοί» αποκτούν νίκη· διότι η όγδοη βασιλεία, η οποία είναι εκ των επτά, είναι επίσης η έκτη βασιλεία, η οποία είναι τριπλή ένωση του δράκοντος, του θηρίου και του ψευδοπροφήτη. Ως εκ τούτου, ο δράκων, το θηρίο και ο ψευδοπροφήτης είναι όλοι η έκτη βασιλεία και, από κοινού, αντιπροσωπεύουν το 666.

Ο Ναβουχοδονόσορ δοκιμάστηκε μέσω της αποκάλυψης του δεύτερου κεφαλαίου του Δανιήλ, και απέτυχε στη δοκιμασία. Στο δεύτερο κεφάλαιο του Δανιήλ, ο Δανιήλ εκπροσωπεί τους «σοφούς» που επιτυγχάνουν στη δοκιμασία του μυστηρίου της εικόνας. Ο Ναβουχοδονόσορ στο τρίτο κεφάλαιο εκπροσωπεί τους ασεβείς που αποτυγχάνουν στην ίδια ακριβώς δοκιμασία. Ο Ναβουχοδονόσορ, ως ο πρώτος βασιλιάς του πρώτου βασιλείου, εκπροσωπεί τον τελευταίο βασιλιά του τελευταίου βασιλείου. Επομένως, εκπροσωπεί τον «άνθρωπο της αμαρτίας», τον άνθρωπο της προφητείας, τον οποίο οι επτά εκκλησίες καταλαμβάνουν. Ο άνθρωπος δημιουργήθηκε κατά την έκτη ημέρα, και ο αριθμός έξι είναι επομένως ο αριθμός της ανθρωπότητας. Ο αριθμός του Ναβουχοδονόσορ είναι το έξι. Ο Ναβουχοδονόσορ απέτυχε στη δοκιμασία του αριθμού 666 και εκπροσώπησε τους ασεβείς των εσχάτων ημερών. Ως σύμβολο του ανθρώπου της αμαρτίας, ο αριθμός του είναι έξι.

Ο βασιλεὺς Ναβουχοδονόσορ ἔκαμεν εἰκόνα χρυσοῦν, τῆς ὁποίας τὸ ὕψος ἦτο ἐξήκοντα πηχῶν καὶ τὸ πλάτος αὐτῆς ἕξ πηχῶν· καὶ ἔστησεν αὐτὴν εἰς τὴν πεδιάδα Δουρά, ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Βαβυλῶνος. Δανιήλ 3:1.

Η χρυσή εικόνα είχε ύψος εξήντα πήχεις και πλάτος έξι πήχεις, και κατασκευάστηκε από τον Ναβουχοδονόσορ, του οποίου ο αριθμός είναι έξι. Η εικόνα υψώθηκε σε ανταρσία προς το φως της εικόνας του δεύτερου κεφαλαίου, και η τριμερής περιγραφή της εικόνας, όταν κατανοήσετε ότι ο αριθμός του Ναβουχοδονόσορ είναι έξι, ισοδυναμεί με έξι, έξι, έξι.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

«Η σκέψη της εγκαθίδρυσεως της αυτοκρατορίας και μιας δυναστείας που θα διαρκούσε αιωνίως ασκούσε πολύ ισχυρή έλξη στον κραταίο ηγεμόνα, ενώπιον του οποίου τα έθνη της γης είχαν αποδειχθεί ανίκανα να αντισταθούν. Με έναν ενθουσιασμό γεννημένο από απεριόριστη φιλοδοξία και εγωιστική υπερηφάνεια, εισήλθε σε σύσκεψη με τους σοφούς του ως προς το πώς θα το πραγματοποιούσε αυτό. Λησμονώντας τις αξιοσημείωτες προνοίες που συνδέονταν με το όνειρο της μεγάλης εικόνας· λησμονώντας επίσης ότι ο Θεός του Ισραήλ, διά του δούλου Του Δανιήλ, είχε καταστήσει σαφή τη σημασία της εικόνας, και ότι σε συνάρτηση με αυτή την ερμηνεία οι μεγάλοι άνδρες του βασιλείου είχαν σωθεί από ατιμωτικό θάνατο· λησμονώντας τα πάντα εκτός από την επιθυμία τους να εδραιώσουν τη δική τους δύναμη και υπεροχή, ο βασιλεύς και οι σύμβουλοι του κράτους απεφάσισαν ότι με κάθε δυνατό μέσο θα επεδίωκαν να υψώσουν τη Βαβυλώνα ως υπέρτατη και άξια καθολικής υποταγής.»

«Η συμβολική παράσταση, διά της οποίας ο Θεός είχε αποκαλύψει στον βασιλέα και στον λαό τον σκοπό Του για τα έθνη της γης, επρόκειτο τώρα να τεθεί στην υπηρεσία της δοξοποίησης της ανθρωπίνης εξουσίας. Η ερμηνεία του Δανιήλ επρόκειτο να απορριφθεί και να λησμονηθεί· η αλήθεια επρόκειτο να παρερμηνευθεί και να κακοεφαρμοσθεί. Το σύμβολο που ο Ουρανός είχε ορίσει για να ξεδιπλώσει ενώπιον του νου των ανθρώπων σπουδαία γεγονότα του μέλλοντος, επρόκειτο να χρησιμοποιηθεί για να εμποδίσει τη διάδοση της γνώσης την οποία ο Θεός επιθυμούσε να λάβει ο κόσμος. Έτσι, μέσω των επινοήσεων φιλόδοξων ανθρώπων, ο Σατανάς επιζητούσε να ματαιώσει τον θείο σκοπό για το ανθρώπινο γένος. Ο εχθρός της ανθρωπότητας γνώριζε ότι η αλήθεια, αμιγής από πλάνη, είναι δύναμη ισχυρή να σώσει· αλλά όταν χρησιμοποιείται για να εξυψώσει τον εαυτό και να προωθήσει τα σχέδια των ανθρώπων, γίνεται δύναμη προς το κακό.»

«Από το πλούσιο θησαυροφυλάκιό του, ο Ναβουχοδονόσορ έδωσε εντολή να κατασκευαστεί μια μεγάλη χρυσή εικόνα, όμοια στα γενικά της χαρακτηριστικά με εκείνη που είχε φανεί στο όραμα, εκτός από το ένα σημείο του υλικού από το οποίο ήταν κατασκευασμένη. Συνηθισμένοι καθώς ήταν σε μεγαλοπρεπείς παραστάσεις των εθνικών τους θεοτήτων, οι Χαλδαίοι δεν είχαν ποτέ προηγουμένως δημιουργήσει κάτι τόσο επιβλητικό και μεγαλοπρεπές όσο αυτό το λαμπρό άγαλμα, εξήντα πήχεων σε ύψος και έξι πήχεων σε πλάτος. Και δεν είναι παράδοξο ότι σε μια χώρα όπου η ειδωλολατρεία επικρατούσε παντού, η ωραία και ανεκτίμητη εικόνα στην πεδιάδα Δουρά, που παρίστανε τη δόξα της Βαβυλώνας και τη μεγαλοπρέπειά της και τη δύναμή της, αφιερώθηκε ως αντικείμενο λατρείας. Αυτό, λοιπόν, προβλέφθηκε αναλόγως, και εκδόθηκε διάταγμα ότι κατά την ημέρα των εγκαινίων όλοι έπρεπε να δείξουν την ύψιστη αφοσίωσή τους στη βαβυλωνιακή εξουσία προσκυνώντας ενώπιον της εικόνας». Προφήτες και Βασιλείς, 504, 505.